

Пеђа Трајковић

НА КРАЈУ КРАЈЕВА

Комедија у две слике

Пеђа Трајковић, песник, сатиричар, карикатуриста, илустратор за децу и драмски писац, рођен је 16. фебруара 1956. године у Котору, а од исте године до данас живи у Јагодини. Завршио је Економски факултет у Београду.

Објавио је четрдесет књига, претежно поезије, за децу и одрасле (*Кај Балкана, Укус мрака, Што да се баци, На њују за Оз, Све је само ѓрокенрол, Од њочейка до њочейка, Мама често кува слова јер је сека нејисмена, И носороџ зна да лејш...*)

, а илустровао око 200 другим ауторима.

Оснивач је и сценариста првог српског дечјег кабареа “Шарена радионица” са којим је поставио кабаретске представе *Јагодино, башише волим, Деца не штраже шарене лаже, Тојош бесне злишце, Све је само ѓрокенрол* и мјузикл *Црвенкаја, вуци, мама и остјале заврзламе*.

Био је уредник књижевног часописа за децу “Гороцвет”.

Аутор је више комедија и драмских текстова за децу, од којих су на сцену постављене комедије:

Шљива (Градско позориште Јагодина)
Шљива 2 – Поврајак у будућности (Арт-круг, Јагодина)
 и дечје представе:

Пейељуџа у земљи чуда (Градско позориште Јагодина)
Максим (Позориште “Дечја радост”, Јагодина)
 , док су у оквиру драмског програма Радио Београда изведене радио драме *Шљива* и *Побуна у библиотеци*.

Добитник је великог броја награда и признања у свим областима којим се бавио, од којих можда треба истаћи Златну кацигу за сатиричну поезију (1998)

Пеђа ТРАЈКОВИЋ

НА КРАЈУ КРАЈЕВА

Комедија у две слике

ЛИЦА

КОНЗУЛ ПАНДУРОВИЋ – Некрунисани краљ
сакупљача секундарних сировина,
неприкосновени владар велеградске депоније смећа,

ГАГАРИН ПАНДУРОВИЋ – Син Конзулов и наследник
угледне лозе сакупљача секундарних сировина,

РУЖА – Бивша проститутка у пензији, на измаку средње
доби, секретарица Конзулова,

ГЕНЕРАЛ – Генерал свих оних славних војски из
дојучерашњих сјајних ратова у тактичком маневру
привременог скривања,

ПРОФЕСОР – Бледа флека остатака средње класе,

БОКАЧО – Песник, филозоф,
авангардни мислилац нове епохе,

ОН – (Про)пали анђео – ентузијаста

Чују се пејмили, онда лавез жаса, гракшање гавранова, а кроз те звуке постојено се чује и појачава музика. Пали се свејло лажано, као да свиће.

Слика 1

Дејонија смећа. У ценџу сцене зид дрвене бараке са верандом целом дужином. Лево, гојово у уљу склејана врајца на зиду и на њима неवेशто најисана фирма "Пандуровић и син". На зиду, нахерени висе појирејши Александра Обреновића, Александра Карађорђевића, Јосипа Броза и Слободана Милошевића. На ћошку сајелијска анијена за коју је прикачен конојац за веш на коме виси неколико пари жаћа. Исјред, разни предмејши набацани на гомили, с једне и хрија сјаорож јајира с друге сјаране. У уљу исјод шашјорскож крила вуре нечије ноге у војничким чизмама. Поред саји - будилник. Пресјаје музика. Засвира војничка тјуба. Исјод шашјорскож крила јровирује рука, најијава саји, обори жа и јресне о јод. Труба заћуши. Тренујак се нишија не дожаја, а онда, исјод крила Генерал, нажло се јодиже у седећи јоложај. Гледа око себе. Скаче на ноге, узима двојлед са једним сломљеним сјааклом и ојрезно мојри на све сјаране. Генерал је у ојрцаном шињелу, са јодном великом ејолојом. На жлави има шайку. Скида шињел и остјаје у јрљавој јојкошуљи. Са гомили смећа узима чујирицу, ојијије један жушаљ, жргоља мало, ја јрожуша. Почиње да ради жимнастјику, неколико јушија расјеже руке, једном чучне, јокуша да се савије. Сав задихан обуче шињел, сјави шайку, мало се зајјежне, сјаане мирно, ја онда сјајровим кораком, одмаршира до Тијове слике и салујира.

ГЕНЕРАЛ: Друже, маршале, док год са ... овог... са ове... на овој... депонији неко ради физкултуру, рачунајте на нас као да смо у пуном саставу...
(Онда баци јојлед, на слику С. Милошевића)
... А што ме ти тако гледаш? Извини, ваљао си ми, није да ниси, али морам да поштујем виши чин. У војсци је битно да се зна ред, иначе ће све да оде у...

ГЛАС

ПРОФЕСОРА: А, зар већ није одавно отишло?

Генерал се јржне, залежне на јод, извади јишијол и неколико јушија се ојкојрља, а онда у лежећем јоложају са обе руке ујери јишијол

на ђоџовс на сасвим суџроџну сџрану од оне са које се џојави
 Професор. Професор, џешико му се моџу одредиџи ђодине, из-
 ђужван у излизаном сакоу, са шеширом на ђлави и леџџир машином.
 На носу наочари са наџрслим сџаклом, невелиџо залеџљене рођо-
 байџним флаџџером. Под миџком држи неколико сџарих кџиђа.

ПРОФЕСОР: (Прво машиє марамицом, ђенерал ђа не џримеђује)
 Ево ме овде! Хало!

ГЕНЕРАЛ: (Окрене се џрема њему)
 Стој!

ПРОФЕСОР: Па стојим, стојим... Такоређи се предајем.

ГЕНЕРАЛ: Ко иде?

ПРОФЕСОР: Није, ваљда, дотле дошло да више не знаш ко сам?

ГЕНЕРАЛ: (Гледа у њеђа двођледом)
 Наравно да знам. Али таква је процедура. Морам бити
 опрезан, непријатељ удара мучки, никад не знаш с
 које стране.

ПРОФЕСОР: Једино је сигурно да неће с оне на коју се ти окренеш.

ГЕНЕРАЛ: Јеби га, имам мали проблем с оријентацијом.

ПРОФЕСОР: То ти је из рата?

ГЕНЕРАЛ: Ма, јок, то ми је од рођења.

ПРОФЕСОР: И пустили су те тако дезоријентисаног да командујеш
 војском у рату?

ГЕНЕРАЛ: Нисам никог ни питао? У рату је то најмањи проблем.

ПРОФЕСОР: Ипак, тамо си на располагању имао далеко већу ва-
 трену моћ.

ГЕНЕРАЛ: Их! Важно је само да први запуцаш.

ПРОФЕСОР: Уочи – уништи, читао сам о томе.

ГЕНЕРАЛ: Пу! Кџишки мољац!... Ја да сам гледао где пуцам,
 нико не би ни чуо за мене. Уништи – па онда уочи...
 ако има шта.

ПРОФЕСОР: Срећа моја да немаш више муниције.

ГЕНЕРАЛ: Откуд ти знаш да немам муниције? То је војна тајна.
 Строго пов.

ПРОФЕСОР: Па, испуцао си све на оној свадби, ономад.

ГЕНЕРАЛ: Морао сам, зар да за пар метака угрозим своју репу-
 тацију националног хероја. Нема свадбе без пуцања...
 А нисам могао ни да заостанем за оним цивилима.
 Пукла би брука.

- ПРОФЕСОР: Па јесте, то би бацило сенку на твоју харизму.
- ГЕНЕРАЛ: Надао сам се да ћу овде пронаћи неки метак.
- ПРОФЕСОР: Узалуд, стари мој. Ми не бацамо муницију, бацамо књиге. Уосталом, зато сам ја овде.
- ГЕНЕРАЛ: Зато што не бацамо муницију?
- ПРОФЕСОР: Не, него зато што бацамо књиге. Овде имам већи избор књига него у Народној библиотеци. Све што вреди је овде. Сва наша мудрост и памет.
- ГЕНЕРАЛ: И ти ћеш све то да прочиташ? Кој' ће ти?
- ПРОФЕСОР: Хоћу да умрем паметан.
- ГЕНЕРАЛ: Ако, ако, паметни и треба да умиру.
- ПРОФЕСОР: Зашто, бога ти?
- ГЕНЕРАЛ: Тако су досадни и предвидиви. Са глупима је живот далеко занимљивији, неизвеснији. На шта би нам личила историја, бре, да су нам је правили паметни?
- ПРОФЕСОР: Вероватно не би било ратова, револуција, крвавих преврата, отимачина, пљачки...
- ГЕНЕРАЛ: То ти и причам! Вековима се ми овде боримо против паметних и таман кад мислимо да смо постигли циљ, да смо све препустили глупима, увек се нађе неко да паметује. То се коси са нашом традицијом.
- ПРОФЕСОР: Нисам сигуран да те баш разумем.
- ГЕНЕРАЛ: Неред је наше природно стање. Ми проблеме стварамо да бисмо имали проблеме, а не да их решавамо. Колико је, само, људи радило и мучило се, даноноћно, да створи све ове проблеме... и сад треба неко све то једноставно реши. Шта ће да раде јадни наши политичари, ако не праве проблеме? Знаш ли ти колико њих има? Од чега ће да живе њихове породице?
- ПРОФЕСОР: Нек праве нове проблеме, за то су бар талентовани и добро плаћени.
- ГЕНЕРАЛ: Ма, хајде, ко ће да им верује, ако сви виде да је проблеме лако решити?
- ПРОФЕСОР: Хоћеш да кажеш да је боље живети са проблемима него без њих?
- ГЕНЕРАЛ: Тачно. Милион пута. Када би памет и поштење за владали овом земљом, било би то сасвим неморално и... недемократски.

ПРОФЕСОР: У, где ти оде? Сад си претерао, како – недемократски, бре?

ГЕНЕРАЛ: Лепо. Помисли само на хиљаде оних који би били потпуно обесправљени, који би изгубили сваку шансу да постану посланици, председници, бизнисмени само зато што им се И Ку излизао, или су ту и тамо мало крадуцкали. Ти бар знаш шта су људска права!

ПРОФЕСОР: А будућност? Перспектива? Неће нас ваљда глупаци водити напред?

ГЕНЕРАЛ: А кад смо ми то ишли напред, молим те? Будућност је шарена лажа. Постоји само сада и овде. Једина наша извесна визија је календар за текућу годину, а и он нам касни тринаест дана... Професоре, Професоре, матор си човек, колико ти је само светлих будућности до сада обећано, а ево, завршаваш овде у овом сметларнику.

ПРОФЕСОР: Ја бар имам свој циљ – узвишен и племенит. За тебе се то тешко може рећи.

ГЕНЕРАЛ: Мислиш да ја немам циљ?

ПРОФЕСОР: Свакако не рационалан.

ГЕНЕРАЛ: Е, мој ти, мој циљ је масним словима записан још у доктрини ОНО.

ПРОФЕСОР: Каже се оној.

ГЕНЕРАЛ: ОНО и ДСЗ, незналице једна цивилна. Џаба ти све твоје књиге, ако то ниси прочитао.

ПРОФЕСОР: Читам само паметне ствари.

ГЕНЕРАЛ: Ја сам сад у илегали, мој прикане, организујем герилу на ПЗТ.

ПРОФЕСОР: На чему?

ГЕНЕРАЛ: На привремено запоседнутој територији.

ПРОФЕСОР: Ко ти је запосео територију, да ми је знати?

ГЕНЕРАЛ: Шта ја знам... тамо неки, другачији... Не разумем се баш у цивиле... Ми смо учили да се цивили деле на руководиоце и непријатеље.

ПРОФЕСОР: Је л'?

ГЕНЕРАЛ: Ал' ко је, да је, општенародни отпор почиње.

ПРОФЕСОР: Општенародни отпор против народа?

ГЕНЕРАЛ: Ко им је крив што се каче с нама?

ПРОФЕСОР: Биће да си у праву, ми смо сами себи одувек били највећи непријатељ.... Но, ја то не могу да слушам. Паметније мисли ме очекују у овој ризници мудрости.
(Чейрка ђо ѓомили и ѓроналази књиђу, врло задовољан)

ГЕНЕРАЛ: Паметније мисли? Шта има паметније од рата... Е, кад се само сетим – хладно пиво, јагњетина, певаљка на столу, на једно уво трубачи, на друго топови - грувају ли, грувају...

Долази Ружа, носи ѓласѓичну кесу. Ружа, средњих ѓодина, ѓоѓрилично зарозана у шлафрок у и ѓаѓучама на нођама.

РУЖА: У, језик прегриз'о, дабогда. Било, неповратило се.
Генерал ѓоново залеже и нишани на суѓроѓну сѓѓрану.

ПРОФЕСОР: Мислим, да треба да се окренеш.

ГЕНЕРАЛ: *(Пођледа у Ружу, а онда за себе)*
Глупача.

РУЖА: Шта си рек'о?

ГЕНЕРАЛ: Ништа, само да жене не треба да се мешају у војна питања.

РУЖА: Море, да се ја питам не би се ви излежавали овде ни једну секунду. Него, шеф, има меко срце, па не прави разлику међу ѓубретом.

ГЕНЕРАЛ: Ја нисам ѓубре.

РУЖА: Него шта си?

ГЕНЕРАЛ: Ја сам... ја сам... живи културно-историјски споменик.

РУЖА: Кол'ко ја видим ово је депонија, а не спомен парк.

ГЕНЕРАЛ: За сада. Питање је дана када ће овде стремити ка небу мој бронзани кип и милиони ходочасника долазиће да се поклоне мојој сени.

РУЖА: Паз' да неће? А где ћемо ми да бацамо ѓубре?

ГЕНЕРАЛ: На Дедињу.

РУЖА: На Дедињу ће да направе депонију?

ГЕНЕРАЛ: Ма, не. Сви моји јатаци добиће луксузне виле као награду за своје заслуге.

РУЖА: *(Заинѓтересује се)*
Стварно, ил' се зезаш?

ГЕНЕРАЛ: Часна официрска реч.

РУЖА: И кажеш да ће то брзо да буде?

- ГЕНЕРАЛ: Брзо, дабоме.
- ПРОФЕСОР: Само што није. Кад се Генерал заклео у част...
- ГЕНЕРАЛ: Немој ти, интелектуалац, да шириш дефетизам и да ми деморалишеш патриотски корпус.
- РУЖА: Јесте, немој, бре, Професоре, да шириш... то, шта год било.
- ГЕНЕРАЛ: Лепо сам рекао да је вас паметњаковиће требало потаманити, сад би се лакше дисало.
- РУЖА: *(Пружа Генералу кесу)*
Е, да знаш да си ме сад обрадовао. Ред је да се мало почастите, сигурно сте гладни. Ружа части!
- ГЕНЕРАЛ: *(Оћвара кесу и једе халаљливо. Професор гледа, ња сћидљиво скреће њољлед на књићу)*
Ајде, стари, прихвати се и ти мало.
- ПРОФЕСОР: Нека хвала, док читам не једем.
- ГЕНЕРАЛ: Ма, хајде, зајеби понос!
- ПРОФЕСОР: Већ сам се навикао на глад.
- ГЕНЕРАЛ: Навали, бре! Војска је увек са својим народом делила зло.
- ПРОФЕСОР: Мислиш добро и зло?
- ГЕНЕРАЛ: Па сад, то с добрим мало теже иде.
- ПРОФЕСОР: Оно јесте, много је лакше поделити зло с неким...
- ГЕНЕРАЛ: *(Вади флашу из кесе)*
Опа, види има и пиво!
- РУЖА: Мало се укиселило, истекао му је рок трајања... и вруће је.
- ГЕНЕРАЛ: Нема везе. Је л' теби смета, професоре?
- ПРОФЕСОР: Ја само такво и пијем.
- ГЕНЕРАЛ: Бар не морам да вршим десант на основну школу и отимам клинцима пиво за време одмора. Иначе немам муницију.
- ПРОФЕСОР: Не пуцаш ваљда у децу?
- ГЕНЕРАЛ: Ма, само у ваздух... ако нису, баш, наоружани дугим цевима.
- ПРОФЕСОР: *(Оћићије гћићљај)*
Деца не би смела да пију пиво. Док сам ја био у школи то је било незамисливо.

ГЕНЕРАЛ: Не би, дабоме, зато им и отимам.

ГЛАС

КОНЗУЛОВ: Ало! Ало! ... А?...

(Професор одлази помало помало)

РУЖА: Срамота га је! Још се није навикао на ово. Јадан човек.

ГЕНЕРАЛ: Усранко. Ал' нема везе, мени више.

Отварају се врати, јојављује се Конзул, прилично ситар, у инвалидским колицима држи велику радио станицу у руци. Фино обучен, са шеширом и краватом. Из њорбе закачене на колицима вади штап и удара по сателитској антени.

КОНЗУЛ: ... Јес! Јес!... Јес, јес!... Јееееес!... Шта је сад ово?!... Ружо! Руууужо!

РУЖА: Шта је, бре, шта се дереш?

КОНЗУЛ: Шта се дереш - шефе!

РУЖА: Шефе!

КОНЗУЛ: Ружо, знаш ли ти шта је то Пентагон?

ГЕНЕРАЛ: *(Пресирашено)*

Пентагон?

(Великом брзином бежи са сцене)

РУЖА: Звучи ми некако... онако... баш зајебано, чим је генерал ухватио маглу.

КОНЗУЛ: Пиии! Како, бре, Ружо, да не знаш језике, кад си ти баш радила доста са странцима?

РУЖА: Па, знала сам колико ми треба, као и ти малопре, да кажем: јес, јес, јес, јееес... Док сам ја била... како да кажем... у бизнису, није било тих Кфорова, Сфорова и сличних курчевитих организација, него обичан, мирољубив свет: шофери, студенти... Знаш оно – водите љубав, а не рат.

КОНЗУЛ: Ето ти сад. Тако ми и треба кад узимам секретарицу која не зна енглески.

РУЖА: Уууу, још и енглески да ти знам? Да ти чистим, перем, кувам, скупљам ове штрокаве папире, па још и енглески да знам. А шта ће ти, леба ти? Што се мене тиче не треба ти ни то војно сокоћало које ти је Генерал увалио, да би скупљао ђубре. По цео дан се само дереш без везе.

- КОНЗУЛ: Бре, Ружо, двапут си млађа од мене, ал' уопште се не разумеш у ове, како бих рекао, савремене токове.
- РУЖА: Ако су савремени токови да се ђубре скупља преко сателита, онда се не разумем, стварно се не разумем... шефе.
- КОНЗУЛ: И како ћеш ти, тако неразумна, у Европу?
- РУЖА: Док су мени ови моји сателити
(Показује *џруди*)
били ... отпорни на земљину тежу, Европа је сама долазила код мене, без проблема... Сад – никако, а и кој ће ми...
- КОНЗУЛ: Како, кој ће ти? Не можеш ти мимо света. Можда ћемо ми сутра да скупљамо обogaћени уранијум, да играмо на лондонској берзи, да тражимо нафту у Северном мору?
- РУЖА: С тим чудом, што не ради, ће да играш по Северном мору?
- КОНЗУЛ: Није тачно да не ради, него га неко стално чачка. Јесам ли рекао да деца не дрндају антену док се одмарам?
- РУЖА: Јеси, шефе. Ал' шта ћеш кад деца много воле да зезају контролу лета. Они се највише нервирају...
- КОНЗУЛ: Они се нервирају... а после, ја добијам пентагоне. Има једном да изазовем трећи светски рат.
- РУЖА: Кажем ти ја, шефе, да се не зајебаваш с тим чудом. Само чекам да ти због тог телефона упадну полиција, или војска.
- КОНЗУЛ: Пих!... Ма, не бринем ја због њих, него што не могу цео дан да добијем мог Гашу, да чујем данашњи извештај.
(*Тийка њо тјасџаџури тјелефона и нервира се*)
... Ало! Гашо! ... Гагарине!... Само крчи.
- Улази Бокачо. На њему дуџачак зџужвани маниџил, на џлави берейџа.*
- БОКАЧО: Гагарин се срећно приземео пре пола века, драги мој пријатељу.
- КОНЗУЛ: Ма не зовем ја ње... Бокачо!
- БОКАЧО: (*Театрално*)
У оку суза, на челу боре,
дал' се то опет олује творе,
да мисли невине ваше море?

- КОНЗУЛ: Е, само сам тебе чекао!
- БОКАЧО: Не потцењуј никад песничко раме за плакање, пријатељу мој.
Само песник, понекад, може да схвати твој бол... Овај... Бол твој!
- КОНЗУЛ: Опет сереш у стиху?
- БОКАЧО: Морате признати да је тако лепше.
(Окреће се Ружи)
Опет се чује нежна лира,
у срцу осећам титрај лептира,
на овом светилишту на крају света,
најлепша ружа мирисна цвета.
- РУЖА: *(Окреће се, ња се помирише испод њазуха)*
Је л' он то нешто на мој рачун, шефе?
- КОНЗУЛ: Каже да си добра риба.
- РУЖА: *(Пријатно изненађена)*
То ми нико није рекао бар десет... овај... неко време.
(Намешта фризуру)
- КОНЗУЛ: Бокачо је...
- БОКАЧО: Дозволите! Песник, филозоф, авангардни мислилац и несуђени највећи светски романописац свих времена.
(Љуби јој руку)
Бокачо!
- РУЖА: *(Гледа у руку)*
Ружа... овај... само Ружа.
- КОНЗУЛ: Бокачо је изгубио некакав рукопис...
- БОКАЧО: Авај!
- КОНЗУЛ: И сад се месецима мува овде и чепрка по папирима.
- РУЖА: А!? За њега одвајамо 'артију на гомилу?
- КОНЗУЛ: Тачно. Бокачо је добар човек, мало досадан, ал' добар, и ја сам му обећао да ни један папир са депоније неће отићи док га он не прегледа.
- БОКАЧО: Захвалност велику до неба у срцу носим ...
- КОНЗУЛ: Немој, молим те, да римујеш. Батали!
- БОКАЧО: *(Ружи)*
А, откуда ви овде, јесте ли и ви нешто изгубили?
- РУЖА: Овде? Овде сам изгубила само невиност.
(Смеје се)

- БОКАЧО: О, како жалим што том чину страсти и лепоте нисам лично присуствовао.
- РУЖА: Да ниси ти од оних што воле да гледају?
- БОКАЧО: *(Увређено)*
Нисте ме схватили, прелепа дево, ја само завист тешку осетих према срећнику који је прве капи росе покупио са најлепших мирисних латица ваших.
- РУЖА: Тек те сад нисам разумела.
(Конзулу)
Ал' имам осећај да хоће нешто лепо да ми каже.
- КОНЗУЛ: Такав ти је Бокачо... Ајде, Ружо, послужи човека да попије нешто, па да ми наставимо да радимо.
- РУЖА: *(Кокејџира)*
Пиће, лепотане?
- БОКАЧО: Из ваше нежне руке, попио бих и отров чак.
- РУЖА: Отров чувамо за пацове. Пиво, вино, ракија, виски, коњак?
- БОКАЧО: Може.
- РУЖА: Шта?
- БОКАЧО: То – пиво, вино, ракија, виски, коњак! Само нек је из твоје руке.
- Ружа увијајући куковима одлази по пиће. Телефон код Конзула зазвони, он безусловино удара по тасџајџури и нервира се, а онда баца слушалицу изнервиран на гомили са ошћадом.*
- БОКАЧО: Тако је, пријатељу драги, одбаците са презиром ту демонску нараву која ремети блажени мир овог места, где се дух и лепота јављају у свом исконском облику.
- КОНЗУЛ: Како онда да одржим корак са светом? Бизнис је сурова ствар, стари мој.
- БОКАЧО: Не сумњам.
- КОНЗУЛ: Криза је велика.
- БОКАЧО: Велика.
- КОНЗУЛ: Породица расте, а посла све мање. Нема више оно – баци старо, купи ново, него – сеци уши крпи дупе.
- БОКАЧО: Разумем.

- КОНЗУЛ: А конкуренција – никад жешћа. Роба и не стигне до овде – опељеше је још на улици... и то не само ови пензионери, на њих смо некако и навикли, него сад навалили, бре и други: учитељи, чиновници, ђаци, твоје колеге – уметници ... пред контејнерима ти је сада већа гужва него у робним кућама...
- БОКАЧО: Шта је једна криза за Конзула Пандуровића? Пребродили сте ви црње и теже дане.
- КОНЗУЛ: Јесам, јесам, али, зато што сам увек знао да се прилагодим и овима и онима... Они се мењају, а иза сваког остаје ђубре.
- БОКАЧО: И сваком слика заврши, на крају, овде.
- КОНЗУЛ: Шта ћеш и други се прилагођавају.
- БОКАЧО: А одавде, не може даље. Ово је коначни пут и коначни суд. Зашто сте их обесили?
- КОНЗУЛ: Па било ми их је нешто жао.
- БОКАЧО: Па, јесте, стварно су симпатични.
- КОНЗУЛ: А, лепо сведоче и о великој традицији фирме “Пандуровић”. Овог овде
(Показује А. Обреновића)
покупио је још мој деда, овог
(Показује А. Карађорђевића)
– ћале, ја сам њега ...
(Показује Тиша)
- БОКАЧО: Њему је, бога ми, дуго требало да стигне до овде. Нависио се тај, иха – ха...
- КОНЗУЛ: А овог задњег, замисли, донео мој син. Дотрч’о једно јутро, сав задихан, и каже: тато, тато – Ник’о председник. Како ник’о? Где ник’о? Чудим се ја!
- БОКАЧО: Па, јест, за њега би се тешко нашло семе.
- КОНЗУЛ: Каже он – нико на ђубрету! Одем да погледам, а оно: цела се депонија шарени од оваквих слика. И, тада решим да их све покачим. Историја је то, мој песниче.
- БОКАЧО: Мора неко да води рачуна о историји.
- КОНЗУЛ: Мора!
- БОКАЧО: А ви сте, без сумње, прави човек за то.
- КОНЗУЛ: Што и да нисам? Ја, буразеру, имам одавде најбољи поглед на историју.
- БОКАЧО: И ја мислим.

- КОНЗУЛ: Не знам, можда, најбоље кад шта почне, али непогрешиво видим кад се заврши. Све је овде: и техника, и мода, и култура, и политика. Ми – на длану. Какви факултети, какве академије наука – овде се учи историја.
- БОКАЧО: А, немате слике ових нових?
- КОНЗУЛ: Добро си приметιο. Да л’ се они сликају, уопште?
- БОКАЧО: Их, ништа друго и не раде, само се сликају.
- КОНЗУЛ: Не знам шта је у питању. Можда народ воли да их гледа?
- БОКАЧО: Ко луди су без њих.
- КОНЗУЛ: Штета, мајку му! Окачио бих ја и њих. Овде им је место!
- БОКАЧО: То, нема сумње... Мада, колико их је, ни три сметлишта не би била довољна.
- КОНЗУЛ: Али и то што их нема нешто говори о њима... Мада, нису они тако лоши.
- БОКАЧО: Нису, нису...
- КОНЗУЛ: Ево, сад навалили у ту Европу. Ја питам – је л’ има тамо ђубрета? Они кажу – Европа ће све своје ђубре, ђубре какво никада ниси видео, да претовари код нас.
- БОКАЧО: То јесте. Бићемо једна велика срећна депонија
- КОНЗУЛ: Е кад је тако, Европа – Европа! Где ђубре – ту и Конзул Пандуровић... Једино овај сателитски телефон не могу да савладам. Војна производња – увалио ми Генерал за багателу, ал’ цаба...
(Ружа доноси њиће, флашу и чашу на њослужавнику. Бокачо узима обе и сипа њиће из флаше у чашу, ња чашу њонуди Конзулу, он одмахне руком)
- КОНЗУЛ: Не пијем кад телефонирам.
- БОКАЧО: *(Диге чашу)*
За ваше здравље, добротвору мој.
(Поњије на искај и врањи чашу, а онда њодиђне флашу. Конзул одмахне руком и оде са сцене)
За небеску лепоту овог цвета
што изникну овде на крају света.

- РУЖА: *(Мрсећи му косу њрсѝима)*
А што ти, лепи мој, кад већ тако лепо бараташ речима не напишеш поново то што си изгубио, него се давиш и прљаш у овој мемли?
- БОКАЧО: Немој сада да ме разочарате, цвете мој.
- РУЖА: Ма нећу, него...
- БОКАЧО: Немојте отровну стрелу да забадате у рањено срце.
- РУЖА: Ју, где бих ја...
- БОКАЧО: Да поново напишем такав роман? То је немогуће.
- РУЖА: Па, добро...
- БОКАЧО: Написао сам непоновљиво дело, оно које се пише у једном даху, у трансу, дело за које су Рат и мир и Браћа Карамазови ђачки писмени задатак.
- РУЖА: Па јес'...
- БОКАЧО: За њега је и Нобелова награда мала сатисфакција.
- РУЖА: Мала!
- БОКАЧО: Ту негде, у овом мору остатака живота милиона безимених, безначајних ликова, лежи ремек дело које ће заувек променити светску књижевност и, због тога ја морам трагати за њим, макар до краја свога.
- РУЖА: Јадничак мој! И шта ћеш, ако га не пронађеш.
- БОКАЧО: Шта ћу? Остаћу да живим са тешким сазнањем да сам највећи геније који је икада ходао овим тлом, али, ето, свет није имао среће да се у то увери.
- Појављује се ѡрофесор, у руци држи лонче и ѡружа да му се сиѝа.*
- ПРОФЕСОР: Овде ти се то исто 'вата, иначе нико не чита књиге. Морали би, да ти верују на реч.
- БОКАЧО: *(Наишеже из флаше, ѡрофесор уѡорно ѡружа лонче да ухваѝи коју каѝ)*
Важно је да ја верујем у то...
- РУЖА: И ја верујем, што да не верујем.
- БОКАЧО: Је л' си чуо? Ето, није тачно да нико не би читао. Ружа би читала. Је л' тако?
- РУЖА: Шта?
- БОКАЧО: Да би читала?.. Онако, као представник народа.
- РУЖА: Ја да читам за све њих, а они да се зајебавају?

- БОКАЧО: Мислим, као случајни узорак.
- РУЖА: Мало пре сам ти била пупољак, а сад случајни узорак. И што ја да читам место народа, нити сам плаћена за то, нити сам докона. Други уживају место народа, згрћу паре уместо народа, једу уместо народа, а ја да читам? Пази, бога ти!
- БОКАЧО: *(Наишеже из флаше. Професор оћеић њодмеће своје лонче)*
Сад морам да паднем у депресију.
- ПРОФЕСОР: Де, де, ево, ако ће ти бити лакше ја бих, свакако, прочитао.
- Појављује се Генерал, најпре ојрезно извирује, онда њрилази и њодмеће и он лонче да му Бокачо сииа.*
- ГЕНЕРАЛ: Он сигурно би. Он чита све што му дође под руку... Због њега и шачице таквих и штампају те књиге...
(Подруљљиво)
Интелектуалац.
- БОКАЧО: И ја сам интелектуалац.
(Генерал се смеје)
... Хоћеш да кажеш да нисам.
- ГЕНЕРАЛ: Ма јеси, јеси, не кажем... Али он је од оних школованих, писмених... што читају књиге и стално нешто закерају... Ти си писац, не мораш ни да будеш писмен. Што би се рекло, човек из народа.
- БОКАЧО: Дабоме, да сам из народа. Славног народа!
- ГЕНЕРАЛ: Славног, нема шта.
- БОКАЧО: Ал' сам уз то и геније.
- ГЕНЕРАЛ: То се подразумева. Сви смо ми помало генији.
- БОКАЧО: И шта ми то вреди, кад сам изгубио корпус деликт?
- ГЕНЕРАЛ: Врло важно? Нек си ти жив и здрав, лако ћемо за корпус.
- ПРОФЕСОР: Ево и Генерал је изгубио три корпуса у рату, па се, ипак, осећа као победник.

Генерал се намришићи и њошегње њишићољ, Професор брзо најуишића сцену, а Генерал одлази за њим.

ГЕНЕРАЛ: Куд испуцах оне метке на свадби?

Враћа се Конзул, нервозно.

- КОНЗУЛ: Хајде, песниче, ти сад лепо преврћи своје папириће, а ми, стварно, морамо да радимо.
(Бокачо одлази према ѓомили ѓајира и седа исјред ње, најшежући ѓовремено из флаше. Ружа ојчињена иде за њим и милује ѓа нежно ѓо коси)
... Ружо! Ружо!
- РУЖА: *(Нервозно)*
Шта је, бре!?
- КОНЗУЛ: Шта је, бре – шефе!
- РУЖА: Шефе.
- КОНЗУЛ: Зови ми Гагарина.
- РУЖА: *(Из све снаге)*
Гаааашо! Гагарине!
- ГАГАРИН: *(Однекуд)*
Ој?
- РУЖА: Зове те отац.
- ГАГАРИН: Ево идем.
- РУЖА: Ево иде... шефе.
- КОНЗУЛ: Чујем.
- РУЖА: Јебем ти сателит... шефе. Само треба мало да се викне.
(Поново се окреће Бокачу, а онда ѓа узима за руку и одводи у канцеларију)
Сад бих да узмем паузу за топли оброк.
- КОНЗУЛ: Топли оброк?
- РУЖА: Врели!
- ГАГАРИН: *(Долази, ѓура велика колица на којима је нешто ѓо-кривено шебејом. Гагарин је млад, сјорѓски обучен)*
Звао си ме, тато?
- КОНЗУЛ: Где си ти до сада, јебиветру ниједан?
- ГАГАРИН: Пронаш'о сам нешто.
- КОНЗУЛ: Могу мислити. Шта си нашао, леба ти? Да није Америку, можда?
- ГАГАРИН: Нашао сам леш.
- КОНЗУЛ: Леш? Па што си се, онда, задржао толико? Требао си одмах да 'ваташ маглу и кући.
- ГАГАРИН: Па, ишао сам да прво испразним колица, па сам се вратио да га натоварим.

- КОНЗУЛ: Шта да натовариш?
- ГАГАРИН: Леша.
- КОНЗУЛ: И шта си радио с њим – бацио у Дунав?
- ГАГАРИН: Ти си ме, тато, учио да не бацам ђубре у реку. Ми не загађујемо природу, ми је чистимо. Је л' тако?
- КОНЗУЛ: Ваљда? Па шта си радио с лешом, кад си га натоварио?
- ГАГАРИН: Како шта? Рекао си да сваку необичну ствар донесем прво овде.
- КОНЗУЛ: Хоћеш да кажеш...
- ГАГАРИН: Аха!
- КОНЗУЛ: Испод ћебета...
- ГАГАРИН: *(Ошкрива њоносно колица. На колицима Он, лежи нејомично)*
Аха! Та – дааа! Леш!
(Конзул скочи из колица и сакрије се иза њих)
- КОНЗУЛ: Знао сам, сине, да си глуп, али нисам веровао да си толики кретен. Да имам пиштољ при руци, имали би сад два леша.
- ГАГАРИН: Имам ја, тато. Да ти позајмим?
- КОНЗУЛ: *(Погледа га зачуђено, ња слегне раменима и врати се у колица)*
Кога сам ја родио? И шта ми да радимо сада са мртвацем?
- ГАГАРИН: Је л' неко умро?
- КОНЗУЛ: Кажем мртвацем?
- ГАГАРИН: А ја кажем, с којим мртвацем?
- КОНЗУЛ: Са мојом покојном бабом!
- ГАГАРИН: И њу сте нашли?
- КОНЗУЛ: Са тим у колицима, идиоте.
- ГАГАРИН: Ово није мртвац. Ово је леш.
- КОНЗУЛ: Није шија, него врат.
- ГАГАРИН: Хоћу да кажем, ово је жив леш.
- КОНЗУЛ: Како, бре, жив леш?
- ГАГАРИН: Жив, жив. Дише. Понекад и нешто промрмља.
- КОНЗУЛ: *(Вади шија и убада Њеџа, њрилази ближе)*
Жив човек. Дише, стварно.

- ГАГАРИН: Лепо је и обучен, није скитница. Био је дубоко закопан, једва сам га извадио. Не знам само, откуд на депонији?
- КОНЗУЛ: То ће он да нам сам каже. Ал' прво морамо да га освестимо.
- ГАГАРИН: Како ћемо?
- КОНЗУЛ: Да му дамо вештачко дисање?
- ГАГАРИН: Је л' уста на уста?
- КОНЗУЛ: Могао си, бре, да нађеш женски леш – било би лакше.
- ГАГАРИН: Није било, тато – само овај овде, тебе ми.
- КОНЗУЛ: Рек'о сам ти да се не кунеш у мене.
- ГАГАРИН: Па у кога да се кунем, кад си кеву отерао?
- КОНЗУЛ: Нисам је отерао, сама је побегла. И куни се у њу, за то и служи. Ајде, доста приче. Дувај!
- ГАГАРИН: Не могу, тато, грко ми је?
- КОНЗУЛ: Ајде да зовемо Ружу.
- ГАГАРИН: *(Провирује кроз вратица)*
Не може ни Ружа сад, даје вештачко дисање оном песнику. Је л' и њему није добро?
- КОНЗУЛ: *(Вади из џорбе џумџу за бициклу)*
Да пробамо с овим,
(Сипавља му црево у усџа)
пумпај!
- ГАГАРИН: *(Пумџа)*
Има ли шта?
- КОНЗУЛ: Лепо се надува, нигде није бушан. Ал' и даље спава.
- ГАГАРИН: Мора да је много уморан, кад овако спава? Можда га је ујела она Ве – Це мува, из Африке?

Долази Професор.

- ПРОФЕСОР: Зове се Це – Це.
- КОНЗУЛ: Ти га знаш?
- ПРОФЕСОР: Кога?
- ГАГАРИН: Леша. Како знаш како се зове?
- ПРОФЕСОР: Мува се зове Це – Це! Како би човек могао да се зове Це – Це?
- ГАГАРИН: Што да не. Јуче сам срео два Кинеза. Један се зове Мао – Це, други Чуан – Це.

- КОНЗУЛ: Па је л' ти овај личи на Кинеза?
- ГАГАРИН: Прилично је жут, кад би му мало искосили очи...
- КОНЗУЛ: А је ли Це – Це женско име?
- ГАГАРИН: Ђути, кад наш кум није чуо за то име, бар би ти се једно дете звало Це – Це.
- КОНЗУЛ: Немој са кумом да се зајебаваш. Кум мора да се поштује.
- ГАГАРИН: Поштујем ја кума, али факат је био пијан као летва кад ми је дао име.
- КОНЗУЛ: Наравно да је био пијан. Кум мора да буде пијан. Радовао се човек.
- ГАГАРИН: Не љутим се ја на њега, него на тебе што си га пустио да ми да прво име које је чуо на радију.
- КОНЗУЛ: Ја га пустио? Ја га пустио? Да сам га пустио ти би се данас звао Е – Пе – Пе.
- ПРОФЕСОР: Па добро, шта фали твом имену, прилично је славно .
- ГАГАРИН: Има и других славних имена. Што и ја нисам Тарзан, Сандокан, Рамбо... него – Гагарин. Он само јури Штрумпфове по цртаним филмовима.
- ОН: *(Мало њодигне ѓлаву)*
Гаргамел.
- ГАГАРИН: Шта Гаргамел, тато?
- КОНЗУЛ: Гаргамел?
- ОН: Гаргамел јури Штрумпфове.
- КОНЗУЛ: Чујеш шта ти каже...
(Укочи се)
... човек?
- Прилазе му ојрезно.*
- ОН: *(Подиже се у седећи њоложај и ѓледа око себе. Средњих је година, на себи има елегантно бело одело)*
Је ли ово... је ли ово.. пакао?
- КОНЗУЛ: Па сад, рај није сигурно.
- ОН: А ви сте... Луцифер?
- КОНЗУЛ: Ја сам Конзул.
- ОН: Почасни, или прави?
- КОНЗУЛ: Најправији, могући... А ово је Гагарин.

- ОН: Замишљао сам, да сте више... онако... плавокос, плавоок. Откуд ви овде?
- ГАГАРИН: Овде станујем.
- ОН: Жао ми је. Људима није суђено да крстаре небом, да јесте, рађали би се с крилима. Је ли и Армстронг овде?
- ГАГАРИН: Армстронг?
- ОН: Нил.
- ГАГАРИН: Нил није, ту је Професор.
- ОН: Претпостављам марксизма? ...
- ПРОФЕСОР: Историје.
- ОН: И она се показала прилично грешном... А, Луцифер?... Није овде?
- КОНЗУЛ: Ммм... није.
- ГАГАРИН: Ту су унутра Ружа и Бокачо.
- ОН: За њега нисам ни сумњао, госпођу не познајем... А он? Он ће доћи?
- КОНЗУЛ: Ко, бре?
- ОН: Луцифер, аман.
- КОНЗУЛ: Зар треба да дође?
- ОН: Претпостављам да се то подразумева?
- КОНЗУЛ: Имали сте састанак овде?
- ОН: А где на другом месту?
- ГАГАРИН: Гашо, јеси ли видео тог типа, Луцифера, тамо где си га нашао.
- ГАГАРИН: Не знам. Нисам. Да не ради он у Градској чистоћи?
- КОНЗУЛ: Да не ради он у Градској чистоћи?
- ПРОФЕСОР: Господин мисли на...
(*Шайуће Конзулу на уво*)
- ОН: Импресиониран сам вашим смислом за хумор у оваквом тренутку и на оваквом месту.
(*Усмијаје се колица и ѓледа у окачене ѿорѿреѿе*)
Морам рећи да сам изненађен.
(*Показује на ѿорѿреѿе*)
Они се и овде добро котирају? Јесу ли ту?
- КОНЗУЛ: Ко?
- ОН: Господа.
- Конзул ѿоказује Гагарину да је Он луд.*

- КОНЗУЛ: Где би другде?
- ОН: Па, јес', глупо питам...
(Окрене се изненада према Гагарину)
... Ипак, изненађујуће је хладно овде?
- ГАГАРИН: Сигурно си навукао влагу док си лежао. Ево, огрни опет ћебе.
- ОН: Није мени хладно, него, очекивао сам паклену врућину. А није ми јасно ни зашто оволико смрди?
- ГАГАРИН: Углавном, ти смрдиш. Целу ноћ си се излежавао у ђубрету.
- ОН: У ђубрету?
- КОНЗУЛ: Ово је градска депонија, синко, а не пакао.
- ОН: Ха!... А шта ћу ја па овде?
- КОНЗУЛ: Е, коначно право питање. И ми би то волели да знамо.
- ГАГАРИН: Шта ћеш овде?
- КОНЗУЛ: И ко си ти?
- ОН: Ох, опростите! Врло, непристојно с моје стране. Ја вам се нисам ни представио.
- КОНЗУЛ: Па да чујемо.
- ОН: Ја сам...
- СВИ: Да?
- ОН: Зовем се...
- СВИ: Да?
- ОН: Не знам како да вам кажем, а да вас то не шокира? Има ли неко проблема са срцем, можда?
- ГАГАРИН: Слушај, буразеру, ако си један од оних ... не мораш да се плашиш од нас. Пандуровићи никада никог нису цинкарили... Ево питај Генерала. Генерале!
- ГЕНЕРАЛ: (Извирује ојрезно с њишићом на ђошовс)
Шпијун. Ово је шпијун, гарантовано.
- ГАГАРИН: Шпијун?... Да се не зовеш ти Бонд... Џемс Бонд?
- ОН: Не бих имао ништа против, младићу, али мислим да нисам тај.
- ПРОФЕСОР: Будалаштина! Генералу су сви шпијуни.
- ГЕНЕРАЛ: Јок и нису. Предлажем да га по кратком поступку...

- КОНЗУЛ: Ко би нас шпијунирао?
- ГАГАРИН: Што смо ми гори од других, тато? Сваку шушу данас шпијунирају. Ако те не шпијунирају, то је као да не постојиш.
- ГЕНЕРАЛ: Ако га мало бацимо на муке, има да призна.
- ПРОФЕСОР: Шта ће да призна?
- ГЕНЕРАЛ: Шта год ! Смислићемо већ нешто.
- ГАГАРИН: Да га бацимо, тато, никад нисам гледао мучење.
- КОНЗУЛ: Марш, бре! Опрости, незнанче. Не мисле они ништа рђаво. Само лапрдају без везе.
- ОН: Разумем њихову забринутост. И сам тешко прихватам ову крајње апсурдну ситуацију, али мало је деликатно.
- ПРОФЕСОР: Реците како сте доспели овде?
- ОН: Рецимо, да сам имао мисију.
- ГЕНЕРАЛ: Ето, кажем ја! Немогућу мисију, је л' да?
- ОН: Па... у најмању руку, тешко остварљиву.
- ГЕНЕРАЛ: Шпијунчина! Гледао сам тај филм. Шпијун и то амерички.
- ГАГАРИН: Јеси ли сигуран да ниси Џемс Бо...
- ПРОФЕСОР: Бонд је, сине, британски шпијун.
- ГЕНЕРАЛ: Само губите време. Пустите да му ја пресудим. Кладим се да је наоружан до зуба. Професоре, претреси га.
- ПРОФЕСОР: Такав параноидни гест, ипак, не могу себи да дозволим... Господине, извините на индискрецији, а ко вас је послао на ту мисију?
- ОН: Неко много, много, много моћан.
- ПРОФЕСОР: Из политике?
- ГЕНЕРАЛ: Чуј из политике... из армије, бре!
- ГАГАРИН: Можда мафија? Тато, је л' смо платили рекет за овај месец?
- ОН: Ви се шалите, а мени није до шале.
- КОНЗУЛ: Реци само како си стигао на моју депонију.
- ОН: Е, па тај део ми је сасвим нејасан. Сећам се само неба.
- КОНЗУЛ: Неба?

ОН: Чудесно тамног неба по коме вијуга млечни пут.
Никада тако јасно нисам видео звезде.

ГАГАРИН: Он, к'о да је Марсовац?

ОН: *(Показује руком)*
Марс је тамо. Имам утисак да сам дошао с друге стране.

ГАГАРИН: Одозго?

ГЕНЕРАЛ: Ма шпијун, сто посто, десантирао је у нашу позадину.
Гагарине, је ли имао падобран код себе?

ГАГАРИН: Није, колико ја знам... Скочио си из авиона без падобрана?

ОН: Мислим, да ми падобран није требао. Користио сам
(Мало се њомешкољи, зајим скине сако а на леђима има крила)
крила.

Сви усћукну њресћирашени.

КОНЗУЛ: Крила, јебем ти сунце! Овај је стварно пао с неба!

ГАГАРИН: Тато, ово је изгледа... ањео!

КОНЗУЛ: А ја сам мислио канаринац.

ГАГАРИН: Канаринац је жут.
(Конзул њокушава да ља удари шћџајом)

ГЕНЕРАЛ: Сад је и Бог почео да нас шпијунира?

ГАГАРИН: Можда, бре, крила нису права, него нас зеза?

ПРОФЕСОР: Такав фини господин не би правио глупе штосове.
Видиш да се трудио да нас не шокира.

КОНЗУЛ: Стварно се потрудио, уопште нисмо у шоку. Овде сваки дан сретнемо по два три крилата типа, како спавају у љубрету.

ОН: Жао ми је, стварно ми је жао... А уверавам вас, господо, да су права... Мада сам се мало укочио од лежања. Ко зна колико сам провео овде онесвешћен.

ГАГАРИН: Па, судећи по љубрету које је било преко тебе, рекао бих да су у питању године.

ОН: Добро, то и није тако много. Надам се да нисам закаснио.

- КОНЗУЛ: Не знам шта си умислио, ал' ако одавде треба да започнеш мисију, онда пиши пропало, шта год то било. Овде су само кршине од ствари и кршине од људи.
- ОН: Никад не реци никад... Мада се с вама никад не зна.
- ПРОФЕСОР: Опростите, јесте ли ви анђео чувар?
- ОН: Чувар, дабоме.
- ГЕНЕРАЛ: Чији?
- ОН: Претпостављам, ваш.
- ГЕНЕРАЛ: Мислиш на нас овде, на депонији?
- ОН: Немојте да сте себични. Мислим на ваш народ.
- КОНЗУЛ: Зар нема свако свог анђела чувара?.. Народни анђео, колективни анђео? Свашта, па, на то се више ни комунисти не примају.
- ОН: Молим вас, немамо ми толику кадровску базу, таман посла. Знате ли ви колико вас има?
- ГЕНЕРАЛ: Ако не рачунамо браћу Русе и Кинезе, нас Срба и нема тако много. Кад би се ви добро организовали...
- ОН: Па, не мислим ја само на Србе.
- ГЕНЕРАЛ: Не чувате ваљда и друге?
- ОН: Наравно да чувамо, само што они за разлику од вас знају и сами да се чувају.
- ГЕНЕРАЛ: Пу, бре, а ја сам мислио да бар на небу има правде!
- ОН: Свакако да има – апсолутне и потпуне!
- ГЕНЕРАЛ: Како кад помажете нашим непријатељима?
- ОН: Ми не правимо разлику међу људима.
- ГЕНЕРАЛ: Осим тога, ваљда су ти тамо горе скренули пажњу на нас?
- ОН: О, јесу. Рекли су ми да будем врло опрезан и понесем прибор за прву помоћ.
- КОНЗУЛ: Није Генерал на то мислио, већ на нашу небеску природу.
- ГЕНЕРАЛ: Што свакако подразумева извесне привилегије, ипак смо ми, у неку руку колеге, готово фамилија.

- ОН: Нико нема привилегија на небу.
- ПРОФЕСОР: Знате, господине Анђеле, овде се толико тога издогађало у последњих хиљаду година. Ако сте стварно хтели да нам помогнете, могли сте и раније да дођете.
- ОН: Долазио сам ја и раније, иха!... Једном сам молио великаше да не распарчавају царство.
- ПРОФЕСОР: Има смисла. И?
- ОН: И ништа, бацише ме у море усред зиме.
- ГЕНЕРАЛ: Ми немамо море.
- ОН: Онда сте имали пар комада. Толико ми се навлажило перје, да нисам неколико векова могао да полетим. Кад сам се вратио пошто не знам турски, набили су ме на колац.
- ПРОФЕСОР: Било је ваљда и других прилика?
- ОН: О било је, било је. Сећам се да сам наговарао неког кума да не удара на кума.
- ПРОФЕСОР: Аха! Шта је после било?
- ОН: Не знам тачно, неко ме је ушицама од секире опаучио у теме. Од тада имам проблем са равнотежом... А ни касније нисам сјајно пролазио: пунили су са мном јастук, затварали у кокошињце, у Митровицу и Лепоглаву... две године сам помагао неком цвикерашу да преводи Капитал с немачког, а није ме ставио ни у фус ноту... туцао сам и камен на Голом отоку, док нисам ревидирао став.
- КОНЗУЛ: Црни синко, шта ти је то све требало?
- ОН: Шта ћеш, посао анђела није лак. Ви мислите, ми само лепршамо и свирамо на златним лирама.
- КОНЗУЛ: Зар ниси могао лепо да одустанеш и дигнеш руке од нас?
- ОН: Могао сам, није да нисам. Поготово, што је и Бог одавно дигао руке од вас. Ал' некако ми је било жао. Заволео сам вас за све ове године... Осим тога, нигде није овако добар провод.
- КОНЗУЛ: И што си се сад вратио?
- ОН: Била је нека гужва, галама, велики преврат... Чуо сам се како се заклинјете да okreћете нови лист историје, да желите искрено да се промените...

- КОНЗУЛ: И ти си то поверовао?
- ГАГАРИН : И ја сам поверовао, тато.
- КОНЗУЛ: Ти си сине глуп, ти си и требао да поверујеш.
- ОН: Ја верујем људима. Донео сам вам рецепт за срећу, љубав, мир, благостање, просперитет... једном речју бољи живот. Мало ли је?
- КОНЗУЛ: То као да си преписао из нечијег предизборног програма, па то слушамо сваког дана.
- ОН: Али ја вам дајем чврсте гаранције за то.
- ГЕНЕРАЛ: Пази, бога ти?
- ОН: Бога ми. То вам и причам, уз Божју помоћ ни ви нисте тако безнадежни.
- КОНЗУЛ: Хоћеш да кажеш да би Бог лично стао иза тога?
- ОН: Апсолутно.
- ГАГАРИН: Тато, је л' то јака гаранција?
- КОНЗУЛ: Прилично, сине, прилично... Ако је од мајмуна створио људе, можда би могао и од нас... Ипак, ми смо мало неповерљиви, шта кажеш да те узмемо на пробни рад на одређено време?

Затимљење.

Слика 2

Сцена је истиа само што је неред уредно сјакован и сређен. На сцени Конзул, седи у колицима испред куће и Ружа са хриом пайира, иза њега.

КОНЗУЛ: *(Завален у колицима, врло задовољан. У крилу му је пјаспјашура, у руци пјелефон. Пришисне једним прстиом пјешпирално дужме на пјаспјашури, пјелефон зазвони код Руже и она се мучи да држећи пјашуре извади из кецеље пјелефон)*

Халооо! Ружо, душо, буди љубазна, па дођи овамо.

РУЖА: Овамо сам. Је л' ме ти то зезаш, ил' си обневидео од те справе?

КОНЗУЛ: Је л' ме ти то зезаш, шефе!

РУЖА: *(Пакује пјелефон у цеј)*

Морамо ли у ово да причамо и кад се чујемо... шефе.

КОНЗУЛ: И немој, бре, да се изражаваш, знаш да имамо анђела у кући. Уживај мало у достигнућима савремене технике.

РУЖА: Ма, уживам, уживам... Ал' од када ти је наштелово тај сателит не скидаш слушалицу с ува.

КОНЗУЛ: А, јесте мајстор, нема шта.... Гледај, једним прстом... цак... и то левом... цак... има и слика... има и твоја слика... Аха! Гашо, ало, Гагарине... Ма, ништа, само те мало зајебавам... Анђео, а ђаволски електричар, ко би рекао, све зна да поправи.

РУЖА: Добро, бре, шефе, поправио је он и шпорет, па ја не кувам по цео дан.

КОНЗУЛ: А могла би, баш.

РУЖА: Како да кувам, кад је овај устао пре зоре и спремио и доручак, и ручак, и зимницу, и...

КОНЗУЛ: Шта ћеш? Не може да седи беспослен, ипак је он овде само на проби.

РУЖА: Ма, разумем ја то, али мораш да признаш да мало претерује. Није му доста што у кући немамо више ни једну покварену ствар, него је почео и ово ђубре да поправља.

- КОНЗУЛ: Па, ваљда је то добро? Теби је лакше, а нама је боље. Продуктивност нам је скочила десет хиљада посто, од како је он ту. Види како је све уредно и чисто.
- РУЖА: Не кажем да није, ал' сад је почео и нас да поправља... Стане овако, разнежи се, па ти се загледа право у очи... А има лепе очи, знаш како... Знаш шта ме је питао?
- КОНЗУЛ: Знаш шта би ти волела да те је питао?
- РУЖА: Са колико си мушкараца, Ружо, спавала до сада?
- КОНЗУЛ: Преброја ли?
- РУЖА: Шта ту има да се броји. Рекла сам му да нисам спавала ни са једним.
- КОНЗУЛ: Ружо, зар да лажеш анђела?
- РУЖА: Ко, бре, лаже. Ружа је била велики професионалац, никада није спавала на послу.
- КОНЗУЛ: Оно, то је тачно, него... он сад мисли да си ти девица.
- РУЖА: Нек мисли. Ех, да ће бар нешто да покуша.
- КОНЗУЛ: Аман, жено, анђели не раде те ствари.
- РУЖА: А што не би радили?
- КОНЗУЛ: Мислим... нису, како да кажем... опремљени за то... знаш.
- РУЖА: Такав фрајер а нема...
- КОНЗУЛ: Пст! Рекли смо да ћемо повести рачуна о изражавању.
- РУЖА: Који малер.
- КОНЗУЛ: Ружо, Ружо, зар си нашег Бокача већ изгустирала?
- РУЖА: Таман, посла! Немој сад да се вређамо! Није Ружа такав нечовек да одбацује људе као старе ципеле. Бокачо је сладак, ал' ... како да кажем... није баш у кондицији, па имам ту и тамо превише празног хода.
- КОНЗУЛ: Аха, и ти би да повећаш продуктивност малчице.
- РУЖА: Не баш малчице, ал' шта ћу кад немам среће.
- Ружа ћрилази гомили са џајиром да одбаци своје џајире, из њих изненада изрони Бокачо.*
- РУЖА: Ију!
- БОКАЧО: Јесам ли будан ја, или пред оком још увек лепрша сан, два сунца мени срећнику најављују нови дан.

- РУЖА: Бокачо мој! Где си ти пет дана те тражим? Кријеш се грђе од Генерала.
- БОКАЧО: Твоје тело је вулкан што снагом ватре посрами космос цели,
море бескрајне страсти преплави чула ми сва,
до мира и тишине валови љубави ме однели,
да упитам себе искрено заслужујем ли ту срећу ја.
- РУЖА: А?
- КОНЗУЛ: Каже, Ружо, да је балдис'о.
- РУЖА: Јеси ли то рекао?
- БОКАЧО: Чак ни у мислима, Бокачо се не изражава на тако прозаичан начин, пријатељу мој. Нарочито пред једном дражесном и фином дамом.
- РУЖА: *(Бокачу)*
Не брини се ти лепи, набациће теби Ружа кондицију.
Јеси ли за један доручак.
- БОКАЧО: Не једем на празан стомак.
- РУЖА: Мислиш на оно.
(Гес'тикулацијом алудира на секс)
- БОКАЧО: Не, мислим на оно.
(Показује да жели њиће)
- РУЖА: *(Одмахује руком незадовољна. Одлази)*
Пих.
- КОНЗУЛ: Па, јеси ли се наспавао, песниче?
- БОКАЧО: И када спавам, ја не спавам, драги мој. Увек сам будан.
- КОНЗУЛ: Видим, видим.
- БОКАЧО: Будан сам у једном вишем, метафизичком смислу.
Можда не овде и сада, али негде и некад свакако...
- КОНЗУЛ: Па, нађе ли своје папириће?
- БОКАЧО: Јок! Ни најмањег трага.
- КОНЗУЛ: Зар ти наш нови пријатељ није све лепо сортирао, да се лакше снађеш?
- БОКАЧО: Јесте. Овде је сада бољи ред него у библиотеци.
Свашта сам нашао.
- КОНЗУЛ: Шта, мајке ти?

БОКАЧО: Неодржане реферате, пропале елаборате, историјске фалсификате, незакључене закључке, неусмерене смернице, ненаслеђене тестаменте, разлабављене аргументе, праве солуције, погрешне резолуције...

КОНЗУЛ: Римујеш, римувјеш.

БОКАЧО: Ма, јок. Само од себе се римувје...

КОНЗУЛ: А твог романа, нема.

БОКАЧО: Неће га ни бити.

Долази Ружа са флашом њића, Бокачо узима флашу и најтеже, разочарано.

РУЖА: Што не замолиш нашег анђела да ти пронађе? Може он то.

БОКАЧО: Нажалост.

КОНЗУЛ: Што нажалост?

БОКАЧО: Ако сам рекао да га тражим, нисам говорио да желим и да га пронађем.

РУЖА: Немој, цакани, ево, ако хоћеш, за час ћу да растурићу овај ред и све ће опет бити лепо – прљаво и разбацано.

БОКАЧО: Сад је касно, цвете мој. Шта вам је уопште требало да запатите анђеле овде? Тако смо лепо живели у нереду, беде и незнању.

РУЖА: *(Хвања га за руку и одводи у канцеларију. Осмјаје флаша на њоду)*
Јадничак мој. Дођи ти да те твоја Ружа утеши.

Долазе Генерал и Професор, њраво њрема флаши.

КОНЗУЛ: Не разумем. Годинама трага за тим папирима и сад не жели да их нађе.

ПРОФЕСОР: Шта ћете, неизвесност хаоса за неког има више дражи. Мале лажи и велике фантазије дају нам смисао живота. Да не лажемо сами себе, могли би комотно да извршимо колективно самоубиство.

ГЕНЕРАЛ: Ма, овај твој приправник се свуда петља, исправља криве Дрине...

КОНЗУЛ: Он само жели да помогне, то му је посао. Ако желимо срећу и благостање, морамо и ми мало да се променимо. Не мислиш ваљда да смо савршени?

ПРОФЕСОР: Генерал свакако мисли да јесте.

ГЕНЕРАЛ: Што и да нисам. Нећу, ваљда, под старе дане да преводим бакице преко улице и певам у црквеном хору? Шта мени фали? Можда две-три бојеве нуклеарне главе? И лепо сам га, ко човек питао, ако већ хоће да помогне, да ли то може да ми среди. А он каже... Знаш шта каже?... Зар ти није доста греха?

ПРОФЕСОР: Па, добро, то је питање сасвим на месту.

ГЕНЕРАЛ: Будало, пацифистичка!... Рокнем около два три комада, побијем сву ову непријатељску гамад, лако ћу ја после да постим две, три недеље средом и петком да окајем то. Ако треба могу и да се исповедим, запалим свећу, дам добровољни прилог...

ПРОФЕСОР: Рат је сам по себи грех, мој Генерале.

ГЕНЕРАЛ: Је л' га чујеш. Овај га је комплетно узео под своје. Јебем ти живот без рата! Зашто да живим ако не могу да кињим слабије од себе? А, нека, нека... направићу ја од овог твог пилећи паприкаш, па ћу вама интелектуалцима нану нанину.

ПРОФЕСОР: Што је он мој?

ГЕНЕРАЛ: Зато што навијаш за њега.

ПРОФЕСОР: То је бесмислица. Ја сам према дотичном господину потпуно индиферентан, знаш и сам да сам атеиста.

Ушрчава Гагарин, задихан и зђужван.

КОНЗУЛ: Шта је с тобом, црни сине?

ГАГАРИН: *(Задихано)*
Ћути, једва извукох живу главу и то све због оног крилатог.

ГЕНЕРАЛ: Знао сам да ће ово на зло да изађе.

КОНЗУЛ: Не знам што сте сви против њега?

ГАГАРИН: Па, много ме бламира, тато.

КОНЗУЛ: Он бламира тебе?

ГАГАРИН: Јесте, тато, свуда се петља, сваком дели савете, свима би да помогне.

КОНЗУЛ: Шта је ту лоше?

ГАГАРИН: Ономад окупио Циганчиће да им објасни како је школа много важна.

КОНЗУЛ: Па добро, и ја сам теби то причао.

- ГАГАРИН: Друго је то, тато, ја тебе нисам озбиљно схватао... Он им је држао часове из математике и правописа.
- ПРОФЕСОР: *(Конзулу)*
Можда ви нисте држали деци часове?
- КОНЗУЛ: Како нисам? Јесам... из... владања.
- ГАГАРИН: Ти шамарање зовеш часовима?
- КОНЗУЛ: Па сад... свако васпитава децу, оним чим располаже.
- ГАГАРИН: Почела деца да доносе петице из школе, не могу њихове родитеље у очи да погледам.
- КОНЗУЛ: И зашто то не ваља?
- ГАГАРИН: Сад хоће да се школују, да губе време.
- КОНЗУЛ: Па јес' мало незгодно.
- ГЕНЕРАЛ: Упропаштава децу – монструм.
- КОНЗУЛ: Што си га уопште изводио одавде?
- ГАГАРИН: Па, први пут сам га водио, када ме је Мита шибицар истапирао на ајнцу, да се повратим. Мислио сам да ми намести неког кеца на десет.
- ГЕНЕРАЛ: И?
- ГАГАРИН: Не хте, курва. Каже није часно.
- КОНЗУЛ: Па и није часно.
- ГАГАРИН: А ти кад си паковао карте?
- КОНЗУЛ: Ја сам намештао сам, нисам тражио да ми други помажу.
- ГАГАРИН: А, малопре сам ишао по робу на бродоградилиште, па рек'о кад је већ ту, да ми помогне, знаш како је гвожђе тешко. И, он каже, нема проблема... Мојега, натоваримо ми једна колица, друга колица, трећа... а он пита: "Кад ћемо да платимо?"
- КОНЗУЛ: Није ваљда?
- ГАГАРИН: Тебе ми, тато.
- КОНЗУЛ: Не куни се у мене, рекао сам ти.
- ГАГАРИН: И ја му кажем, ми не плаћамо, осим ако нас баш не у'вате. А он запео – то је крађа, то је грех... И, укључи аларм.
- КОНЗУЛ: Уф,уф... Шта је после било?
- ГАГАРИН: Мислиш да сам чекао да видим?

- КОНЗУЛ: Е сад ме је изненадио... Тако фин човек... овај, анђео. Ма јеси ли му рекао ти да је то државно, да се не рачуна кад крадеш од државе?
- ГЕНЕРАЛ: Па, јес' то је наша држава, имамо право да узимамо наше.
- ГАГАРИН: Јесам, тато! Рекао је да ће да ти прегледа књиге кад се врати, да вратимо све украдено, а и порез да платиш, ако ниси. А ниси, претпостављам.
- КОНЗУЛ: Ко, бре, да плати порез? Ко да ми гледа књиге? А, нећемо тако.
- ПРОФЕСОР: Мислим да је и то предуслов за оно благостање, срећу, напредак.
- КОНЗУЛ: Јебеш благостање, ако морам порез да плаћам.
Кроз вратицу излази Бокачо, његова се четворогодишња сав раздрљена, иза њега Ружа, дискрејно се смешка и намењена хаљину.
- БОКАЧО: Лепо сам вам говорио, лепо. Ко с анђелом тикве сади...
(Добауља до флаше и види да је празна)
... гребатори га оставе без пића.
- ГЕНЕРАЛ: Ето вам га сад ваш просперитет, бољи живот... Историја нас учи да нико то не даје без додатних услова. Је ли тако, професоре?
- ПРОФЕСОР: Па сад, то је мало слободнија интерпретација.
- ГЕНЕРАЛ: Хоће да нас посрами, понизи, баци на колена. Удара право на наш интегритет, бре! Немој да лажеш, немој да вараш, немој да крадеш, немој да се пуваш, немој да псујеш, немој да мрзиш комшије... па је ли то бољи живот?
- РУЖА: Прескочио си оно са сексом.
- КОНЗУЛ: А примио сам га од срца, као брата, све сам му пружио.
- ГАГАРИН: Јесте, тато, пустио си га овде да ради двадесет четири сата, да сређује наше ђубре, да поправља овај крш, а он тако.
- БОКАЧО: Ко тебе хлебом, ти њега порезом.
- КОНЗУЛ: Порез ми не помињи, молим те.
Свијезе Он, мало рашчупан и задихан.
- ОН: Помоз' Бог, браћо. Изгледа да сам нешто пропустио?

- КОНЗУЛ: Ни Бога ми не спомињи, ако није имао кога другог да нам пошаље осим тебе.
- ОН: Што? Шта мени фали?
Ружа њрилази и загледа ља.
- РУЖА: Мислим да је то потпуно јасно... Ипак, штета, и даље мислим да божанствено изгледаш.
- ОН: Молим вас, госпођо, ја нисам жиголо, ја сам анђео.
- КОНЗУЛ: Слушај, буразеру, да не отварамо конференцију. Разочарао си ме у потпуности, сматрај да ниси задовољио на проби. Видиш како си унесређио ове људе?
- ОН: Ја њих?
- ГЕНЕРАЛ: Кад не даш бомбу?
- КОНЗУЛ: Ко год да те је бацио на ђубре, рука му се позлатила.
- ОН: Професоре, зар и ви тако мислите?
- ПРОФЕСОР: Не, али, уз дужно поштовање, ја не верујем у вас. Сматрам да не постојите.
- ОН: *(Маше му руком исјред очију)*
Зар ме не видите?
- ПРОФЕСОР: То је само фатаморгана, продукт колективне психозе.
- ОН: Хоћеш, бре, да пипнеш да се увериш.
- ПРОФЕСОР: Молим вас, шта има да пипам кад сам читао о томе.
- КОНЗУЛ: Гагарине, натовари леша у колица и врати га тамо где си га нашао. Само, овај пут га добро закопај.
- ОН: Али, ја нисам леш!
- ГЕНЕРАЛ: То ћемо лако да исправимо.
Он се намршиши, исјрси. Зачује се удар ђрома, а свейло зайрејери. Сви њремру од сјраха.
- ОН: Можемо и другачије да разговарамо.
- ПРОФЕСОР: Ви рекосте да сте анђео – чувар, не анђео освете.
- ОН: То ми је допунско занимање.
- КОНЗУЛ: Е сад смо најebали.
- ОН: Хоћете ли да вас спржим громом, да бацим метеор и сравним вас са земљом за вјеки – вјекова? Или, можда, хоћете лагано да вас мучим, па да пустим бујице и кише, нек вас подаве ко мачиће? Имам на асортиману и десетак смртоносних епидемија, најезде скакаваца и жутих мрaва, печење у вулканској лави...

ГЕНЕРАЛ: Идем ја да потражим другу депонију, а ви не дајте да вас сломи. Нек се зна да моја борба није била узалудна, покажите му зубе.

КОНЗУЛ: Које црне зубе? Зуби су ми остали у чаши поред кревета.

Генерал њокушава да оде, њоново се чује њуцањ ѓрома.

ОН: Да се нико није макао!

СВИ: Не мичемо се.

ОН: А, доста сам се ја зајебавао са вама. Хиљаду година ви мене зезате, правите мајмуна од мене. Господу не смем у очи да погледам. Сваки час ме зове на рибаше – ови твоји ово, ови твоји оно... Испадох, бре, најгори анђео... Други стварају чуда – ено, викинзи праве мобилне телефоне, самураји компјутере, козаци лете у космос... а ви?

БОКАЧО: Док су они јели рукама, ми смо...

ОН: Нећеш ваљда о томе да ми причаш?

БОКАЧО: Нећу, нећу...

ОН: Зар је ваш највећи цивилизацијски домет држање кашике и виљушке? Па то свако дете савлада са три године. А пре тога научи да не каки у гаће, да не плује по поду, да не прича ружне речи, да не ломи своје, а особито туђе ствари, да воли и поштује људе око себе... Е моји ви, хтео сам да вас помирим са светом, саме са собом, са здравим разумом, да вам вратим љубав у срца, осмех на лица, веру у душу, поштовање... А ви бисте све да промените, под условом да се ништа не промени.

КОНЗУЛ: Шта ћете, гос'н анђеле, то је, како бих рекао, како бих рекао... дај, Професоре, помози мало!

ПРОФЕСОР: Господин Конзул хоће да каже да је то део нашег фолклора.

ГАГАРИН: Јеси ли то хтео да кажеш, тато?

КОНЗУЛ: Ваљда.

ГАГАРИН: Браво, тато, како си паметан.

ОН: *(Прилази иза Конзула)*
Значи преваранти су део нашег фолклора?...

КОНЗУЛ: То се сада мало лепше каже – контроверзни бизнисмени.

- ОН: *(Долази до Гаџарина)*
Лопови, коцкари?...
- ГАГАРИН: Тато, кажи му да си ми ти рек'о да идем у бродо-градилиште.
- ОН: *(Прилази Бокачу)*
Лажови, неписмени писци, лењи уметници?
- БОКАЧО: Уместо што ме критикујете, што ме нисте надахнули да напишем своје ремек-дело?
- ОН: Зато што те је мрзело да га пишеш, толико си лењ да га не би ни прочитао!...
(Прилази Генералу)
Импотентни ратнохушкачи, сејачи мржње, профитери?
- ГЕНЕРАЛ: Ја сам профитирао до мојега.
- РУЖА: Ју, Генерале, а мени си деловао баш онако мушки!
- ОН: *(Прилази Ружи)*
Била је то само стилска фигура... Куртизане?
- РУЖА: Е, то ћеш да извиниш, ја сам годинама у пензији. Сад волонтирам из чисто хуманих разлога, скоро ко не-владина организација.
- ОН: Уууу, немој њих само да ми спомињеш!...
(Окреће се око себе)
јесам ли неког прескочио?
- ПРОФЕСОР: Нисте, то је све.
- ОН: *(Прилази професору)*
Неверници?
- ПРОФЕСОР: А, то ћете да извинете. Атеизам спада у корпус мојих људских права.
- ОН: Мислиш?
- ПРОФЕСОР: Тврдим!
- КОНЗУЛ: Ако Професор каже, ту нема дискусије. Све ми је књиге са ђубришта прочитао.
- ОН: Добро, онда, то је – то. Ако је део фолклора, шта ја ту могу?
- КОНЗУЛ: И шта ће сад да буде?
- ОН: Ви питате – шта?
- КОНЗУЛ: Питамо.
- ОН: И ви мене питате, шта ће сад да буде?!

- КОНЗУЛ: Добро, не питамо.
- ОН: Прво ћу да пукнем још који гром.
(Пуца гром. Он се замисли мало)
Бар још један.
(Пуца гром, јаче и дуже. Сви се шресу од сйраха)
- СВИ: И?
- ОН: И ништа. Одох кући. Јебеш му матер, какав сам ја анђео, ако никад не уживам у Рају.
- КОНЗУЛ: А метеор?
- БОКАЧО: Велики потоп?
- ГАГАРИН: Ја сам пре за печење.
- ПРОФЕСОР: Није младићу печење, већ печење! Ми идемо на ражањ.
- ГАГАРИН: А?
- ОН: Ма, само сам се мало зезао. Прпа, а! Немам намеру да вас носим на души. За разлику од вас, ја имам савест, а живим вечно. Нећу, бре, живот због вас да упропастим. Збогом, слепци, или, тачније – идите дођавола!
(Одлази)
- КОНЗУЛ: Стварно оде.
- ГЕНЕРАЛ: Ово ћу бројати као још једну своју славну победу.
- ПРОФЕСОР: Ја сам и даље убеђен да се ништа није догодило, осим што сам пропустио пар драгоцених тренутака да прочитам нешто.
(Узима једну књиџу са домиле и одлази)
- РУЖА: Па, Бокачо, зар нећемо ово да прослаavimo?
- БОКАЧО: Извини, цвете мој, мало сам запоставио трагање за својим ремек делом. Знаш у овој гомили папирнатих глупости лежи...
- РУЖА: Опет?
- БОКАЧО: Наравно! Ја ти предлажем, да провериш је ли код Генерала оно заиста била стилска, или фигура венерис.
(Генерал се збуни и ушејрџља. Бокачо узима свежањ џашира и одлази)
- Зазвони шелефон.*
- КОНЗУЛ: Хало!... Не чујем!... Опет Пентагон.

ГЕНЕРАЛ: *(Сав озарен)*
Пентагон!
(Одлази њрчећи, Ружа иде за њим)

ГАГАРИН: Тато, зар ћемо све почети испочетка?

КОНЗУЛ: Са краја, сине. Ми увек почињемо са краја. Почечи су негде тамо, далеко, никада их нисам видео само сам слушао бајке о њима. Ја једино знам да кратко трају. Не можеш се на њих ослонити. Крајеви су много поузданији, сасвим извесни, стабилни, трајни. А ово, ово је крај свих крајева и на њему постоји само крај и ништа више.

Гагарин лађано бџра колица са Конзулом, ѡпочиње музика, светило се ѡлоако ѡриђушује. Конзул и Гагарин нађуишиају сцену. Долази Бокачо, са мандолином.

БОКАЧО: *(Рециђује, или ѡева)*
Почечи су негде тамо,
о њима смо чули само
тугаљиву, слатку бајку.
Крајеви су нама ближи,
извеснији и достижни –
ми живимо на окрајку.

Крајеви су само тачни,
поуздани и коначни!

Почечи су можда дивни,
али нису перспективни,
јер сувише кратко трају.
Крајеви су наша мета,
од како је века, света,
наш почетак је на крају.

Крајеви су само тачни,
поуздани и коначни!

Бокачо се ѡоклони, музика ѡјачава, а он одлази са сцене. Светило се ѡиђуно баци

КРАЈ